

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 292/09
02.04.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Надеждом Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ради поништаја решења Републичког завода за здравствено осигурање 11 број 59.5-32/08 од 13.10.2008. године, у предмету коришћења здравствене заштите у иностранству, у нејавној седници већа одржаној дана 02.04.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Комисије за коришћење здравствене заштите у иностранству и упућивање на лечење у иностранство 03/2 број 59.3-69/08 од 08.09.2008. године (грешком означен датум 03.10.2008. године у оспореном решењу). Наведеним првостепеним решењем одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова здравствене заштите коришћене у Аустрији у периоду од 28.01.2008. године до 12.03.2008. године у износу од 66.099,00 ЕУР-а.

Тужилац тужбом оспорава законитост решења туженог органа и предлаже да се оно поништи. У тужби истиче да је чињенично стање у поступку неправилно утврђено, јер је тужиоцу пружена услуга у иностранству због хитности, те да ова услуга није била пружена тужиоцу би био доведен живот у питање. Истиче да је захтев за накнаду трошкова поднет у свему сагласно одредбама Закона о потврђивању споразума између СРЈ и Републике Аустрије о социјалном осигурању а којим одредбама је прописано хитно пружање здравствених услуга лицу које се затекне на територији друге државе, а у случају када се ради о хитности која подрумује озбиљно угрожен живот и здравље одређеног лица тако да се иста може предузети без претходног одобрења надлежног носиоца. Такође указује да је првостепено решење донето 08.09.2008. године, а тужени је оспореним решењем одлучивао о решењу од 03.10.2008. године, што значи да није одлучивао о првостепеном решењу. Са тих разлога сматра да се не може прихватити став туженог органа да се у овом случају није радило о хитности из наведеног споразума којим је обухваћен и конкретан случај.

У одговору на тужбу тужени орган остао је при разлозима из оспореног решења и предложио да се тужба одбије. Истиче да је приликом израде оспореног решења грешком означен датум првостепеног решења 03.10.2008. године, иако се из садржине решења види да је одлучивано о решењу првостепеног органа од 08.9.2008. године, те да ова омашка није од значаја на законитост решења.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Правилно је, и по оцени Врховног суда Србије, поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца и оцени да је првостепени орган донео законито решење. Ово са разлога што је правилно оцењено да пружање услуга тужиоцу у иностранству није било хитно, с обзиром да је тужилац у иностранство отишао иако је знао да болује од хроничне болести која захтева сталан лекарски надзор и терапију, а што би представљало сметњу за издавање потврде за коришћење здравствене заштите у иностранству. Према члану 64. Закона о здравственом осигурању ("Службени гласник РС", бр. 107/06) коришћење здравствене заштите у иностранству на терет Републичког завода могуће је само у случају пружања хитне медицинске помоћи како би се отклонила непосредна опасност по живот и здравље, а према члану 65. истог закона пре одласка у иностранство осигураним лицима траба да буде утврђено да не болују од акутне болести, хроничне болести у акутној фази и других поремећаја који захтевају лечење или стални лекарски надзор, односно да се осигурана лица не налазе у стању које би убрзо по доласку у иностранству захтевало дуже лечење, односно смештај у стационарану здравствену установу. Како у конкретном случају тужилац није имао потврду о коришћењу здравствене заштите у иностранству, те је отишао у иностранство иако је боловао од хроничне озбиљне срчане болести ДгИ 50, то се предузета интервенција не може сматрати хитном медицинском интервенцијом у смислу наведених законских одредби, због чега нема основа за накнаду трошкова лечења, како је то правилно у овом случају оценила првостепена лекарска комисија надлежне филијале сагласно члану 155. став 2. Закона о здравственом осигурању.

Суд је ипак навео и тужбу да је ипак да сви подаци с обзиром на поступку утврђеном чињенично

Суд је ценио наводе у тужби па је нашао да ови наводи, с обзиром на у поступку утврђено чињенично стање не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења. Тужилац није имао потврду за одлазак у иностранство, нити је био упућен од стране Завода на лечење у иностранству, што значи да у овом случају није поступљено са наведеним прописима који регулишу лечење осигураних лица у иностранству, па не испуњава услове прописане законом, а којих услова се осигураници морају строго придржавати да би у земљи остварили право на накнаду трошкова из здравственог осигурања који су настали у иностранству.

Такође није од утицаја на другачију оцену оспореног решења то што је тужени као датум првостепеног решења означио 03.10.2008. године уместо 08.9.2008. године, јер се ради о очигледној омашци при куцању, а из садржине оспореног решења несумњиво произлази да је одлучивано о првостепеном решењу којим је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова здравствене заштите која му је пружена у Аустрији у периоду од 28.1.2008. до 12.3.2008. године, па ова грешка, која се може исправити у свако време, није од утицаја на законитост оспореног решења.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 02.04.2009. године, У. 292/09

Записничар, Председник већа-судија,

Надежда Николић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

ЈК